

5e zon door C-jaar (10/2/2019): Jes 6,1-8 +1 Kor 15,1-11+Lc 5, 1-11'visvangst'

Vrienden, medegelovigen,

Het beroemde visioen van Jesaja - dé aanleiding voor zijn roeping tot profeet - situeert zich in de tempel, met wierook en gewijd vuur. Jesaja raakt in vervoering en prevelt, het lofgebed: heilig, heilig, heilig. Bewust van zijn ontoereikendheid ondergaat hij een symbolisch reinigingsritueel. Jesaja beroept zich op het hoogste gezag - God - om met gezuiverde lippen zijn profetenrol te vervullen.

Lucas toont ons Jezus, de dertigjarige zoon van Jozef de timmerman, als rabbi en profeet. Maar Hij beroept zich níet op iemand anders. Hij spreekt en handelt op eigen gezag. En de mensen luisteren vol verbazing. Lucas combineert hier het roepingsverhaal van de eerste leerlingen met het verhaal over Jezus' verschijning aan het meer én de wonderbare visvangst: een soort vooruitgeschoven paasgebeuren met de opdracht: "Voortaan zult ge mensen opvissen."

Petrus en zijn vrienden hebben 'n hele nacht in het donker gezwoegd. Ontgoocheld gaan ze hun netten uitspoelen. Zien ze daar Jezus niet, die uitgerekend nu over zijn droom met deze wereld aan het onderrichten is? Omdat er zoveel volk toestroomt, stapt Hij in een Petrus' boot – beeld van de kerkgemeenschap - zodat de mensen hem beter kunnen zien en horen. (Petrus weet echter niet, dat dit het begin wordt van een nieuw hoofdstuk in zijn leven.)

Ik kan me wel voorstellen, dat Petrus problemen heeft met Jezus' vraag om opnieuw te gaan vissen... tegen alle logica in, zou hij in de hitte van de dag weer de netten moeten uitwerpen, terwijl een bekwame visser als Petrus zich de hele nacht vruchteloos aftobde. Maar... als de netten dan - tot scheurens toe - vol vis raken, wordt hij bang. Door deze wondere, heilige ervaring wordt hij zich bewust van zijn onvermogen en onwaardigheid. "Ga weg van mij, Heer, want ik ben een zondig mens." "Wees niet bang," zegt Jezus, "vertrouw op mij."

Niet alleen in de jonge kerk -waarover Lucas in zijn evangelie en het boek handelingen schreef- maar ook nu, ervaren wij soms die machteloosheid... Je hebt proberen bidden, je gaat naar de kerk, je wil je inzetten in de parochie... zelfs geen echo keert terug. Je kinderen of kleinkinderen zien niet eens waarvan en waarvoor je leeft. Zij gaan hun eigen weg. Herken je dat?

Heb je nooit ervaren dat in mislukkingen/ als we ons hopeloos voelen, juist dán Jezus' uitnodiging klinkt om naar 'het diepe' te varen. Als we het durven wagen om met Jezus in zee te gaan, raken onze netten weer vol. Het doet me denken aan de overvloed bij het wonder te Kana, aan de overvloed bij het spijzigingswonder. Misschien moeten wij niet 'zogezegde vissen' uit het water ophalen, want dat betekent hun dood; maar eerder Jezus' zending verder zetten, nl: mensen redden uit het diepe en ze opvangen/ opvissen om nieuwe hoop op leven te geven.

Petrus leerde, dat God onze kleinheid gebruikt om Zijn zorgende liefde te laten ervaren. Wees niet bang, want in zwakke mensen brengt God wonderen tot stand.